

ARMASTUSEGA

RONJALE JA ANDREILE

Originaali tiitel:

**Михаил Стальнухин
Дельфин и русалка,
или
Озёрные истории**

Argo, 2020

Tõlkija Andres Adamson
Keeletoimetaja Piret Ruustal
Kunstnik Anna Ring

© Mihhail Stalnuhhin, 2020
Tõlge eesti keelde © Andres Adamson ja kirjastus Argo, 2020
Illustratsioonid © Anna Ring, 2020
www.argokirjastus.ee

ISBN 978-9949-688-30-2

Trükitud trükikojas Print Best

MIKHAIL STALNUHHIN

DELFIIN

JA

NÄKINEID

EHK

JÄRVELOOD

PILDID JOONISTANUD ANNA RING

SISUKORD

Delfin ja näkineid.....	6
Mille järele lõhnavad imikud	12
Hajameelne hirvevasikas.....	15
Hädavarese parv	18
Kogu tõde delfinidest	25
Kasvatuslik kastrul.....	29
Tagavara-peremees	36
Kutsikadelikatess	39
Üllatus külmkapis	45
Kuidas õigesti vastata.....	49
Kassipoeg dieedil	51
Kuidas ujuvad karud	56
Mõõkhambulise muti võhk	63
Lendav mäger.....	67

Kuidas uljaspea puu otsa ajada	73
Kogu tõde näkineidudest.....	77
Kellele küll kaevata?	82
„HINGA VÄLJA!“	86
Tark ja hästi kasvatatud	91
Pikk õhtusöök jõe ääres.....	96
Viskerõngas	103
Väga ränk heategu	109
Seiklus metsajärvel	114
Liiga väike kaitseala.....	120

DELFIIN JA NÄKINEID

Sõbrad pikutasid järve ääres rohul. Mitte selle väikese järve ääres, mis nende kodu lähedal on, vaid suure järve kaldal looduskaitseala piiril. Järv algab metsatuka juures ja ulatub väga kaugemale, teist kallast pole mitte nähagi.

Kutsikas tukastas, kassipoeg jälgis silmadega kiile. Aga karupoeg igavles. Ikka juba kole kaua polnud midagi huvitavat juhtunud. Ja äkki...

„No näete, ka meie delfiin on tagasi koju jõudnud,“ teatas mõmmik nagu muuseas, kui üks kala järvel väga valjusti lupsu löi. Kutsikas avas silmad ja teritas kõrvu. „Ujus veidi jões ringi ja – tagasi kodusesse järve...“

„Meie kandis delfiine ei elutse,“ ütles ruuge kõutsike kurvalt.

„Meie oma veel kuidas elutseb!“ kuulutas karupoeg otsustavalt. Tema hääl kõlas nõnda tõetruult, et koerake kahtlustas kohe mingit pettust. „Nagu siin elama hakkas, nii seniajani elutsebki.“

Ta mõtles pisut ja lisas siis, et kõigil selge oleks: „Varem delfiin meie kandis tõesti ei elutsenud. Ma ei hakka varjama: saarmad, nutriapere ja veel nipet-näpet – nemad elutsesid küll. Aga tema ei elutsenud sugugi,“ tunnistas pätajalg ja sügas end külje pealt. „Ses mõttes, et delfiin. Noh, kuni ei hakanud elutsema,“ selgitas ta, vaadates kassikesele väga siiraste silmadega otsa. „Aga kui juba elutsema hakkas...“

„Nii seniajani elutsebki,“ katkestas teda kutsikas. „Saime juba aru.“

„Aa, ka sina tead temast?“ rõõmustas karu. „Kustkohast? Kes sulle rääkis?“

Ja pilgutas kutsikale silma.

„Meie kandis neid ei ela,“ kordas kassipoeg kurvalt. Delfiinid meeldisid talle kohutavalt, ehkki ta oli neid näinud ainult piltidel. Veel meeldisid talle kaelkirjakud, kuid neid oli ta vähemalt loomaaias kohanud. Aga delfiinid polnud talle ette jäänud. Äkki polnud ta neid lihtsalt märganud?

„Neid on ainult meres...“

„Nojah,“ oli karupoeg justkui päri. „Ka meie oma tuli ju ilmale seal, meres,“ viipas ta käpaga selles suunas, kus tema arvates pidi olema meri. „Kuid oh häda, meie delfiinike jäi tõbiseks.“

Karuke ohkas sügavalt. Lugu tuli käigupealt välja mõelda, aga see pole kunagi lihtne. Kõutsike kõõritas umbusklikult tema poole.

„Aga mis haigusi delfinid siis põevad?“

„Ma ei öelnud: delfinid. Ma ütlesin: delfinike. MEIE delfin. Sellega on selline värk: selgus, et tal on nõrk tervis...“

Karupoeg vakatas. Oli ilmne, et ta ei tea delfinide haigustest mitte midagi.

„Minu tervis pole kah kuigi tugev,“ torises kõutsike, „kuid ma ju ei põe.“

„Ja kuidas veel põed! Alatasa loksutab sind autos,“ meenutas kutsikas. „Ja pärast läheb süda pahaks. Merehaigus, vaat kuidas seda kutsutakse, kui kogu masin haiseb sinu...“

„Meelde tuli!“ katkestas mõmmik teda rõõmsalt. „Meie delfiinil tekkis samuti merehaigus. Meres on ju kogu aeg lained. Vaat nii teda pidevalt loksutaski. See on selline mereseadus: alul kõigud lainetel, aga hiljem, ilma igasuguse ettehoiatusega, patsti – ja juba loksutabki sind. Õudselt vastik olukord.“

„Ja siis?“ jäi kassipoeg juba peaaegu uskuma.

„Teised delfiinid kannatasid seda tükk aega, aga lõpuks tüütas neid ära, et nende kõrval on keegi pidevalt ära loksutatud. Mõtles: sa ujud, oletame, ida suunas, aga sinust paremal ajab kedagi öökima. Muudad järsult kurssi ja suundud rangelt läände! Mõtled, et on kõik, aga vaat ei ole – nüüd tulevad need vastikud hääled juba vasakult. Nädalat kaks võib seda veel taluda, ent kui see kestab kuid!“

„Jajah,“ kinnitas ruugeke asjatundlikult, „millegipärast ei meeldi see kellelegi.“

Ta mõtles veidi, tuletas midagi meelde ja otsustas selgitada: „Mul ei hakka ju meelega süda läikima, kui mind pikalt autos raputatakse. Mul on niigi paha olla, aga nemad kukuvad kohe kõik sõimama: okserott!, okserott!“

„Vaata nii ta saadetigi meie järve. Sel on palju puudusi, sel meie järvel, aga liigeses lainetuses ei saa seda keegi süüdistada. Siin sai delfiin ruttu terveks. Muutus kohe selliseks paksukeseks, kenakeseks, toekakeseks...“

„Oh sa!“ jäi kassike lõpuks uskuma. Ta tõusis istuli ja hakkas hoolega siledat järvepinda jälgima. Taas oli vaikne ja igav.

Paremal pool pritsis kõvasti vett ja käppadele karanud kassike pöördus heli suunas. Kohe kõlas samasugune plärtsatus hoopis vasakult.

„Oo, ka näkineid on kohal!“ rõõmustas karupoeg.

„Kes?“ oli kassipoeg jahmunud.

„Näkineid,“ selgitas karu. „Sellega, tähendab, oli selline lugu...“

Ning taas kõlas tema hääl siiralt ja tõetruult.

